

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

IX. évf. 9. szám

2004. SZEPTEMBER

Túl a nyolcadikon

Szeptemberre esik lapunk születésnapja, és mivel 1996 őszén jelent meg az első szám, most a nyolcadik esztendőt töltöttük be. Azt hiszem, ez alatt a nyolc év alatt sikerült valóban *lapunkká* tenni az Újlaki Hangokat, az újlakiak közös fórumává, ahol megoszthatják egymással gondolataikat, élményeiket, javasolataikat. Hogy a testvérek nagy része magáénak érzi a lapot, abból is gondoljuk, hogy a havi 700-as példányszámot olykor emelnünk kell, meg abból a legnagyobb dicséretből, melyet György atya így fogalmazott meg: ha elsőpéntekes betegekhez megyek, azzal fogadnak, hogy hoztam-e Újlaki Hangokat!

Nagy változások nyara volt az idei Újlakon. Új helyzetben vágunk neki mi is az új évfolyamnak. Igyekszünk megtartani, ami jó, és igyekszünk elfogadni, ami új. Nem is elsősorban a lap hasábjain, hanem a plébánia életében. Támogassa a Gondviselés továbbra is egyházközségünket, régi és új papjainkat, és ha kérhetjük, újságunkat is.

Sz. J.

Új helyzetben

Szomorú és izgalmas a helyzet Újlakon. A plébános úr nyugdíjba vonult. A káplán úr 28 év után új helyen látja el a lelkipásztori teendőket. A sekrestyés úr betegsége miatt a nyugdíjazást választotta.

Az új pap tehát nem egy szokásos plébánia-átvétellel küszködik, hiszen három különböző szintű feladatkör ellátását kell megszerveznie.

A folytonosság minden körülmények között védendő értéknek számít egyházunkban – különösen az itteni jó előzmények után. Paskai bíboros úr bátorító szavai szerint „ott (Újlakon) jó egyházközség van”, így könnyű lesz – de legalább is lehetséges.

Úgy gondolom, hogy mindenek előtt az elkerülhetetlen átszervezést kell megoldani: a jövőben nem lesz káplán. A hitoktatás, áldoztatás, karitászmunka ismereteim szerint jól megy. A papi teendők újragondolandók, például a vasárnapi és hétköznapi misék rendje.

Tudom, hogy a hitélet nem statisztikai és szociológiai feladatok megoldását jelenti. Ettől függetlenül időnként aktuális a szervezés át- és újragondolása. Segítséget és megértést kérek a képviselőtestület tagjaitól, belátást a kedves hívektől.

Egyszerű feladatnak tűnik a kissé lazult nyári állapotból templomban és plébánián a költözések nyomán megbolydult rend helyreállítása megfelelő segítőtársakkal, akik ismerik a helyi adottságokat. Reméljük, az is lesz. Igen-igen fontos a hamarosan kezdődő iskolai és plébániai hitoktatás beindítása, valamint a templomfestés folytatása. Nagyon szeretném, ha mindezen teendők mindenki vagy legalábbis majdnem mindenki egyetértésével alakulnának.

Eltökélt szándékom, hogy lehetőleg semmi se történjék senkinek ellenére. Hogy mindenki sikeresen beláttatni: mindannyiunkért imádkozunk; hogy sikerüljön elérni: dolgozzék ki-ki a maga erejével, a maga területén Krisztus Urunk ügyéért.

Szerető és tisztelő köszöntéssel

Spányi András plébános atya

Újlaki szentek: Fájdalmas Szűzanya

Mária anyai fájdalmáról a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét követő napon, szeptember 15-én emlékezünk meg. A Szűzanya fájdalmainak kultuszát az evangélium tekintélye alapozza meg, először amikor Simeon szavaira emlékeznek: „A te lelkedet is tör járja át, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai” (Lk 2,35). Később az egyiptomi menekülés leírásánál: „Heródes keresi a gyermeket, meg akarja ölni” (Mt 2,13). Majd amikor nem találja a tizenkét éves Jézust: „Atyád és én bánkódva kerestünk” (Lk 2,48), és végül a keresztfánál: „Jézus keresztje mellett ott állott édesanyja” (Jn 19,25). A négy evangéliumi forrás mellé sorakozik a szent hagyomány által megőrzött három esemény: a kereszttől Jézus találkozik szent anyjával, Mária ölben tartja halott Fiát, Mária részt vesz Jézus temetésén. Ezekkel kerekedik a szakrális számszimbólum szellemében hétre a Szűzanya fájdalma, keserősége.

A Fájdalmas Szűz tiszteletére hét jámbor firenzei férfi a XIII. században rendet alapított, a szerviták rendjét. A legenda szerint maga a Szűzanya rendelte fájdalmaira való emlékezésül a fekete rendi köntöst, amely jelképesen az özvegyi ruhája. A szerviták mellett a franciskánusok is kiviszik részüket a kultusz népszerűsítéséből, ennek irodalmi kifejezése Szent Bonaventúra zsolozsmája és Jacopo da Todi *Stabat Mater* himnusza. Mindkettő kiapadhatatlan forrása a Mária-síralmáknak. A himnusz Kájoni János énekeskönyvének barokk fordításában így kezdődik:

*Álla a keserves anya,
Keresztfánál síralmába.
Midőn függne Szent Fia.
Midőn függne Szent Fia.
Kinek megepedett szívé,
Töredelmes és bús lelkét
Hegyes tör általjárta,
Hegyes tör általjárta...*

... folytatás a 2. oldalon

Hálaadás a nyár végén

Az Úr megőrzi a kicsinyeket – mondja a zsoltáros. Meg a nagyokat is – mondjuk mi, nagymamák. Bővelkedett a nyár mozgalmasságban. „Bámulom az eget, kezéd művét Uram, a holdat, a csillagokat, amiket alkottál.” És bámulom azt a sok színes tevékenységet, amiben az unokáim a nyár folyamán részt vettek szárnyaid oltalma alatt. Hálás szívvel megköszönöm, hogy vigyáztál rájuk: hittantáborban, cserkész-táborban, lovas táborban, repülőn, biciklitúrán. Száguldó autók elé küldted őrangyalaikat, vagy az erdélyi középhegység szikláinak közé, amikor veszélyekkel dacolva haladtak fölfelé. E tájon még a farkasoktól is óvtad őket. Hálát adok, hogy kisebb-nagyobb nyári sérülések is begyógyultak, hogy megúszták a kullancs-csípéseket, hogy a Dunán, Tiszán túrázók is ép bőrrel kerültek haza. Hálát adok a táborüzemekért, a közös imáért, énekekért. Hálát adok a nagyobbakért, kisebbekért, és a legkisebb unokámért is, aki még az édesanyja szíve alatt „nyaralt” az idén, de ultrahangos kis fényképén már nagyon kedvesnek láttam. Uram! Sok nagymama társammal együtt mondom a zsoltáros szavait: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó!” (Zsolt 116)

egy újlaki nagymama

Mi is az a katolikus?

Mint ismeretes, a római Hittani Kongregáció három hónappal ezelőtt a Szentatya egyetértésével körlevelet bocsátott ki „a katolikus egyház püspökeihez a férfi és a nő együttműködéséről az egyházban és a világban”. A levelet bárki elolvashatta és olvashatja, megértheti vagy félreértheti, megszívelheti vagy – amennyiben nem katolikus – figyelmen kívül hagyhatja. Akár még kommentálni is lehet, mint tette ezt a magát szabadelvűnek tartó párt – elképesztő módon. Általában is érthetetlen, hogy a „másság” feltétlen tiszteletét hirdető társulat férfi és nő legalapvetőbb másságát képtelen elviselni, konkrétan is elfoghatatlan, hogy a levélnek kritikusan olyan nézeteket tulajdonítanak, melyek nincsenek benne. Ezzel részletesen itt nem foglalkozom, megtették azt már az egyházunkhoz tartozó politikusok. Most csak a párt állásfoglalásának legmegdöbbentőbb mondatát szeretném felidézni:

„Bízunk benne, hogy a magyar katolikus egyház vezetői nem osztják a Vatikán mélyen antidemokratikus, több száz évvel ezelőtti kort idéző nézeteit.”

Aki így beszél, annak fogalma sincs, mi az, hogy *katolikus*, hát még azon belül, hogy *római katolikus*! Az *katolikus*, aki 'egyetemes', aki nem külön, eltérő, egyedi nézeteket vall, hanem egységben van az egyház fejével, a római pápával, Krisztus földi helytartójával. Ha a magyar katolikus egyház nem osztaná a Vatikán nézeteit, nem lenne magyar *katolikus* egyház. Fából vaskarika, amiben ez a teljesen illetéktelenül megszólaló párt bízik. Az már csak mellékes „szerencsénk”, hogy a levél nézetei nem antidemokratikusak és avultak...

Sz. J.

Zabó Károlyné Geyer Anikó

Újlaki arcok

Nem mondhatom magam régi újlakinak, bár már több mint 30 éve lakom az Árpád fejedelem útján, a napvilágot meg még jóval korábban megpillantottam. Esztergomban születtem 1942-ben, ahol apám zenetanár volt. Megkereszteltek és megbérmáltak, de a hit gyakorlása mégsem volt része mindennapjainknak. Édesanyám a családi feszültségek elől nyolc éves koromban az öngyilkosságba menekült, ettől kezdve nővéremmel külön-külön rokonoknál laktunk. Én apám újranősülése után hozzá kerültem Budapestre, ahol hideg, szeretetlen légkörben nevelkedtem. A Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban érettségiztem.

Férjhez mentem, de új családommal sem volt több szerencsém: házasságunk gyermektelen maradt és egyéb szempontból is sikertelennek bizonyult. Műszaki szerkesztőként-rajzolóként dolgoztam 28 évig, de a munkahelyemül szolgáló tervezővállalat a rendszerváltást követően összeomlott. Óvodában sikerült elhelyezkednem. De a lelki trauma, amin átmentem, a magány, a céltalanság öngyilkossági kísérletbe kergetett.

A kórházban egy pap látogatott meg. Karácsony előtt jártunk. Menjek be egy templomba és kérjek bocsánatot az Úrtól, tanácsolta. Keresztény, hívő barátaim is segítettek Istenhez fordulni. Azután rendszeresen jártam Müller György atyához lelki vezetésre, míg elérkeztem életgyónásomhoz.

Úgy éreztem, a „rituális” miselátogatás nem elégít ki. Barátaim vittek el az Új Jeruzsálem karizmatikus közösségbe, ahol a tanításon keresztül lelki vezetést kaptam, kapok az Úrhoz. A közösség tagjai törődnek egymással, segítenek egymásnak, szeretik egymást.

Tapasztalom, hogy nagyon nehéz a szűk ösvényen járni – de megéri. Jézus biztos támaszt, békét, megnyugvást ad. Ilyen szeretetet ember nem képes nyújtani. „Szíved minden bizalmát Istenbe vésd, s aját értelmedre ne igen hagyatkozz” (Péld 3,5).

Úgy éreztem: adni, segíteni, szolgálni kell. Az Újlak Karitaszban ráleltem a lehetőségre. Megtaláltam a helyem mind a rászorult ellátottak, mind a segítő ellátók között. Magam is utólag csodálkoztam el az alábbi párbeszeden: – Hogy tetszik lenni, kérdezték barátságosan az ételre és ruhára várók. – Jól, mert magukat látom, szaladt ki számon a válasz. És bár ők meglepődtek rajta, nekem a szívemből jött...

folytatás az 1. oldalról

A képzőművészetben a Fájdalmas Anya egyik leggyakoribb ábrázolása a *Pietà*, az isteni és emberi szenvedés megfoghatatlan szimbóluma, a középkor végének leg-egyetemesebb áhítatforrása. A hozzáfűződő pápai búcsúkiáltások föltétele volt, hogy bizonyos, Krisztus kínszenvedéséről és Mária keserűségéről szóló imádságokat a *piétás* előtt kell végezni. Ez eleinte a feszületet is jelenthette, de legáltalánosabban és később kizárólag a Mária ölben nyugvó halott Krisztust.

Templomunkban a fából faragott, festett *Pietà* általában a Szent Anna oltár tabernákulumán helyezkedik el, kivéve a húsvéti időt, amikor a Szent Sír állítása miatt vendégségbe megy a Szent József oltárra. A szobrot 1818-ban készítette Dunainszky Lőrinc, és 1819-ben Joringa Anna ajándékozta templomunknak. Plébániánk (akkoriban latinul íródott) *Historia Domus*-a szerint eredetileg a Szűzanya és Szent Fia fejét 80 ékkövel kirakott korona díszítette, a szent oldalsebet pedig egyetlen nagy rubinból formálták. „Ezeket a koronákat és a rubint 1841. szeptember 11-én ismeretlen tettes szentségtörő kezekkel ellopta.” (Sokolay-évkönyv, 62. old.)

Am az ábrázolás igazi értékét nem a drága kövek adják. Inkább a gondolatok, melyek szemlélése közben eszünkbe jutnak: Mária követte Jézust, együtt szenvedett vele és az emberiséggel. Minden új szenvedést elfogadott, megismételve az anyagi üdvözlétkor elhangzott *fiat*-ját. Mária anyasága a szeretet és a fájdalom anyaságát jelenti. Példája utat mutat: szeretni kell Istent és elfogadni a megpróbáltatásokat, hiszen „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik” (Róm 8,28).

a Szent Anna oltár díszítője

A Szentírás ünnepére

A Szentírás a Jóisten levele. Levél hozzánk, gyermekeihez, melynek alapján útmutatást kapunk, hogyan juthatunk el Hozzá. Szeptember végén ünnepélyesen gyertyát gyújtunk a Szentírás mellett Szent Jeromos (Hieronymus) egyháztanító napján, aki a Bibliát latinra fordította. (A Szentírásnak ezt a változatát használta hivatalosan az egyház másfél évezreden keresztül és Vulgátának nevezte.) Jeromos írja, hogy fényes nappal is gyertyát kell gyújtani az evangélium olvasásakor a lelki ujjongás bizonyosságául.

Jeromos 385-ben ment Betlehembe. Ekkor már ott magasodott a születés barlangja felett a bazilika, melyet Nagy Konstantin építtetett. Jeromos 34 évig élt a bazilika déli mellékhajójához épített kicsiny cellájában, ahol addig szerzett tudását a héber, görög és latin nyelv ismerőjeként az egyház szolgálatára szentelte a Szentírás lefordításával.

A Biblia ismerete hozzátartozik keresztény életünkhöz. Figyelmes olvasása végigkísér az úton, mely a világ teremtésétől Jézus megtestesülésén, születésén, csodáin át az utolsó vacsora asztalához visz. Az Eucharisztia, a Golgota a feltámadás misztériumába vezet el. Ez a könyv a „könyvek könyve ... boldog, aki rátalál” (Gárdonyi). A Szentírás rendszeres olvasásakor kialakul a párbeszéd Isten és ember között. Isten üzenetére életünkkel válaszolunk. Minden tettünk döntések sorozata, életünk eseményeiben éljük meg az evangéliumot jól-rosszul. Így sugárzunk környezetünk felé. Kérjük a mai napon, hogy Isten Igéjét az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei ne fojtsák el bennünk, mert akkor az Ige nem tud termést hozni. (vö. Lk 8,4-15).

Szent Jeromos szavait idézve: „Szeressük mi is Krisztust, és könnyűnek látszik majd mindaz, ami nehéz, rövidnek mindaz, ami hosszú.”

Keglevich Lászlóné

A szentáldozásról

Jézus Krisztus túlaradó szeretetében önátadásának, áldozatának jeleként ránk bízta az Eucharisztia szent titkát. Hűséges szolgálóinak és testvéreinek mindennél drágább kincsként kell az átváltoz(tat)ott színekkel bánni. Így áldozáskor, az Úrral való egyesülés pillanatában a tiszteletlenségnek még a látszatát is kerülni kell. Ezért fontos, hogy megfogadjuk mindazon intelmeket és előírásokat, amelyeket Egyházunk megszab. Az alábbiak jórészt ismerősek lehetnek, mégis közreadjuk, mert hasznos néha feleleveníteni ezeket a pusztán gyakorlatinak tetsző dolgokat is, hiszen ezek mögött is fontos üzenet lehet.

Az áldozásra való felkészülésnek lelki és testi vonzata is van. Egyrészt ne legyen súlyos (halálos) bűnünk, másrészt tisztán, tiszta ruhában és – főleg, ha kézbe szeretnénk áldozni – tiszta kézzel jelenjünk meg.

Amikor elérkezik a hívek áldozásának ideje, ne késlekedjünk álszeméremből, és ne várokoztassuk meg sem Krisztust, sem az áldoztatót. Amíg áldozásra várva sorban állunk, énekeljük együtt az áldozási éneket (communiót) és a szentégségi énekeket, ezzel is előkészítjük lelkünket-testünket az Úrral való egyesülésre.

Ha – mint általában – csak a kenyér színe alatt történik az áldoztatás, két lehetőség, a szája illetve a kézbe történő áldozás közül választhatunk. Amikor ránk kerül a sor, az áldoztató felmutatja a szentostyát, és ezt mondja: „Krisztus teste!” Ilyenkor a válasz: „Ámen”, amelynek értelmében el kell hangoznia, ezzel is megvallva, hogy hiszünk a valóságos Jelenlétet. Már ekkor jelezzük felemelt kezünkkel, amennyiben kézbe szeretnénk áldozni, hogy mind az áldoztató, mind a tálcával segédkező ministráns ennek megfelelően reagálhasson.

Ha nyelvünkre kérjük a szentostyát, ügyeljünk, hogy nyelvünket kissé nyújtsuk ki, majd miután megkaptuk az ostyát, óvatosan húzzuk vissza, nehogy lesodorjuk az ostyát. Tudatosítsuk magunkban, hogy van időnk, ne siesünk, mert a kapkodásnál az ostya könnyen leeshet.

Ha kézbe áldozunk, akkor – ezt sem szabad más módon tenni! – két kezünkkel mintegy trónust formálunk: alul a jobb kéz, rajta a bal kéz. Így fogadjuk az Urat, majd *miután* megkaptuk Krisztus testét, egy helyben állva vagy legfeljebb egy lépést oldalra lépve jobb kezünkkel megfogjuk a szentostyát, és nyelvünkre helyezzük (vö. *Redemptionis Sacramentum* instrukció 92., *Institutio Generalis Missalis Romani* 161.). Szabálytalan az egy kézbe áldozás, vagy a szentostya tenyérből való közvetlen szájbavétele. Ha valaki idegenkedik vagy fél Krisztus testének érintésétől, áldozzon inkább szájba. A szentostyát tilos elvinni.

A két szín alatti áldozásnak négy elismert formája közül gyakorlati okokból a bemártással történő a leggyakoribb. Ilyenkor csak szájba áldozhatunk (részletesebben ld. *A Római Misekönyv Általános Rendelkezései* 240-252.).

Áldozás után ne zárkózzunk magunkba, hanem kapcsolódjunk be ismét a közösség istendicsőítő éneklésébe. A magánáhitatnak az áldozás utáni szent csend alatt van helye, illetve a szentmise után is ott maradhatunk csendben imádkozni.

Külön kell szólnunk arról az elterjedt szokásról, hogy a szentáldozáshoz járuló hívek között nem áldozók – pl. kisgyermek – is kivonulnak, és áldást – kis keresztet – kérnek ill. kapnak. Ez a Szentatya tanítása értelmében (vö. *Ecclesia de Eucharistia* enciklika), melyre prímás atyánk is felhívta mindenki figyelmét – a szentség és a szentelmény ill. paraliturgikus vagy udvariassági cselekmények közötti határozott különbségtétel érdekében – kerülendő.

Összefoglalva, meg kell látnunk és értenünk, hogy az előírások mögött sosem önkényeskedés, hanem mélyebb, liturgikus ill. történelmi magyarázat húzódik. A Krisztushoz és az ő egyházához tartozást legszebben úgy fejezhetjük ki, ha engedelmesen követjük előjáróink parancsait, tanácsait.

a Liturgikus Munkacsoport nevében *Dr. Molnár Gábor*

Hangyanyár

Idén is eljött a nyár, és mint ilyen, elképzelhetetlen, hogy legalább egy hetet ne a Hangyákkal töltsék. Farkasgyepűn táboroztunk, rokonok kertjében, festői tájon. Nem gondoltuk, hogy ilyen luxusban lesz részünk: fél méterre volt az erdő, minden este táborüzet raktunk, mivel remek kis tűzrakó hely volt a kertben, és egyszer le is zuhanyozhattunk (aminek a békanyál borította tavat átúszó egyének különösen örültek). Több nap is volt, amikor főztek ránk, még a lányaink által szedett gombát is jóízűen fogyaszthattuk. Az idő is kedvezett, leszámítva a második napot, amikor az eső miatt „kénytelenek” voltunk egész nap énekelni és játszani, s csak délután sétálhattunk el a közeli tóhoz. A tábor témájául a közösséget választottuk, s ebben segítőink is akadtak: vendégünk volt Zoltán és Tibor, két jezsuita

novicius, akik két napos lelki napot tartottak. Sok régi sérelmet (hiszen mi sem vagyunk *hangyalok*), de még több örömet tudtunk megosztani egymással és ez alatt a pár nap alatt még jobban összekovácsolódtunk. Sajnos, a létszám idén sem lehetett teljes: volt, aki még utánunk tudott jönni, de voltak ketten, akik már nem, pedig se Ausztria, se Anglia nincs olyan messze Farkasgyepűtől... Az egyik legnagyobb élmény a „fogyi-nap” volt (Ave Szotyik), 3man vakok, 3man némák és 3man bénák lettek egy egész napra. A buszon hazafelé pedig (a kottákért külön köszönet Havasi Ildikónak) teli torokból *István a király-t* énekelhettünk, az utasok nagy öröme. Többek szerint ez volt az elmúlt tíz év legjobb Hangyatábora. Én nem cáfolom...

Smatyi

„Szedd össze magad!”

Ezzel a mottóval indultunk neki mi, Napraforgók az idej tábornak. Erre összpontosítva úgy gondoltuk, hogy az állótábor jobban megfelel a lélekkel telített programoknak. A Kavicsváltó forrás mellett voltunk (Zemplénben), ahol van egy kis esőház (bár szinte mindegy, mert beázik), és igen szép környezet ahhoz, hogy kiszakadjunk a mindennapokból akár csak egy hétre is.

Mielőtt lementünk volna, óriási esőzés volt és a közeli patak úgy megáradt, hogy a fiúkat elsodorta víz, mikor belemerészkedtek. Innen jött az az okos ☺ ötlet, hogy gumimatracon „raftingoljanak”. Azt leszámítva, hogy a gumimatracs három helyen kilyukadt, senkinek nem lett semmi baja, és egész jó móka lehetett! Fontos megjegyezni, hogy ekkor a lányok még nem voltak lent, ugyanis mi egy nappal később érkeztünk. Ezen a napon készült el a gyönyörű oltár kövekből, a kényelmes

fürdőhely a patakban, a konyha földre ásott tűzhellyel, és megannyi más apróság, mely könnyebbé, kényelmesebbé, vidámabbá tette az ott töltött egy hetet.

Napjaink általában tartalmas beszélgetéssel teltek, de volt néhány kakukktójás-nap is: pl. a vasárnapi túra, vagy a fordított nap, mikor mi irányíthattuk az eseményeket vezetőink helyett. Ételen sem volt hiányunk, Martos Emese és Szabó András elvállalták a főzést ránk. Ezúton is nagy köszönet nekik! Igazán nagy segítség volt, mert így többet tudtunk a kitűzött témákkal foglalkozni. Ilyen szempontból a legkomolyabb a hét közepén tartott lelki nap volt, amikor

is sok mindent megtapasztalhattunk Jézus szenvedéséből. Az biztos, hogy lélekben gazdagabban térhettünk haza, és talán már „össze is tudjuk szedni magunkat”.

Munkácsi Anna

Keresztényi felelősséggel

Telefonon hívnak: elvinnétek-e vasárnap Anna nénit a templomba, nekünk más dolgunk lesz. Átkarolja valaki a vállamat: alig lesz holnap, aki megszámlolja a heti perselypénzt, nyaralnak az emberek. Én meg orvoshoz megyek; ugye segítész a számolásban? – De fordítva is megesik, én is kérek: nem leszek itthon, ugye helyettesítetek a Batthyány téri kenyérszétosztásban? Vagy: Mihály bátyám, megkapálnád a fal melletti ágyást a plébániakertben? – Olykor csak fültanú vagyok: vasárnap elutazunk pár napra, rád hagyhatom az oltár díszítését?

Vannak, egyre többen vannak olyanok, akik a vasárnapi szentmishallgatáson túl is tenni akarnak egyházukért. Észreveszik a tennivalókat, felvállalnak feladatokat, segítenek papnak, hívó testvérnek és bármely rászorulóknak. Amiben Újlakon előrelépést érzek, az a felelősségtudat növekedése. Már nemcsak úgy van, hogy segíték, mert éppen kedvem van, mert éppen ráérek, hanem: folyamatosan gondoskodom a megoldásról. Amikor nem saját munkámmal, akkor szervezéssel.

Nem könnyű persze embert állítani magam helyett. Különösen nem, ha nem tudom, ki mire kapható, mire alkalmas. Ha nem ismerem a többieket. Annak, hogy feladatot kapjak, feladatot adjak, előfeltétele az ismeretség. Hogy Krisztus követői ne magányos atomok legyenek, hanem egy szerves világ.

Feladat, tennivaló az Isten országáért pedig akad mindenki számára, fizikai és lelki jellegű egyaránt. Nem az „egyház” fogja megjavítani a térdeplőt, felvirágozni az oltárt, kimosni a terítőt, megjavítani a zárat, kigyomlálni a gázt, eltakarítani a havat a templom előtt... Nem az „egyház” fogja misére szállítani a nehezen járókat, meglátogatni a beteget, felolvasni a vakoknak... Nem az „egyház” fogja etetni az éhezőket, felruházni a fázókat... Illetve talán mégiscsak az Egyház fogja: amennyiben mi magunk megteesszük. Megismerkedünk, megszerveződünk, cselekszünk. És szólunk, kérünk, ha kell.

Szaszovszky József

Családi események

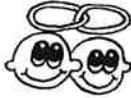
Megszületett: augusztus 23-án Ruszthi Csaba és Mester Zsuzsanna második gyermeke, Csenge, aki Ruszthi Jenő és dr. Simalcsik Nóra hatodik unokája.

A keresztség szentségében részesült: augusztus 4-én Czikovszky Ákos András, 7-én Mészáros Bálint Botond, 14-én Hodász Dániel, 22-én Afaneszev Katalin és Leisztinger Bence.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

augusztus 7-én Szőnyi Zsolt és Gál Berta,

dr. Székely Gergely és dr. Puskás Ágnes, 14-én

Szabics Zoltán és Konta Judit, 21-én Kehler Mario és Tamás Andrea, 29-én Medveczki Zsolt és Márton Viktória.

Halottaink:

Bendi Béla (64), Bíró Ferenc (79), Érsek Emil (78), Dénes Erzsébet (81), Héra Rozália (90), Dajka Lászlóné, Kornis Ferencné,

Bakó Gyuláné 1919-2004

Edit néni második osztályban a tanító nénim volt. Szigorú, de igazságos, követelő, de jóságos szívű. Olyan, akinek a 60-as években is el lehetett mondani, hogy nálunk karácsonykor a Jézuska hozza az ajándékot.

Sok év után az újlaki képviselőtestületben találkoztunk megint. Mostanában a gyűlésekre már nem járt, egyéb újlaki összejövetelekre is ritkán, mert lábai nemigen akartak engedelmessékedni. Misére az utolsó hetekig rendületlenül eljött közénk Szépvölgyi úti otthonából. Mindig mosolygott, kedves szavakat mondott, szeretetet sugárzott. Fényeskedjék neki a Zöld Világosság. *H. B. E.*

Póta Józsefné 1922-2004

Alig pár hónapja, hogy Zsuzsa néni reggelente még a villamos után futott, hogy időben ott lehessen a szentmisén. Családszeretetének egyik megnyilvánulásaként karácsonykor és húsvétkor 38 rúd beigliüt sütött, hogy még a külföldön élő gyerekeknek is jusson. Nekünk, újlaki testvéreinek is mindig kedveskedett valamivel: jó szóval, üdvözlőkártyával, süteményfigurával.

Nyolc gyermek, megannyi unoka és dédunoka mellett sokezer tanítvány lehet hálás a nevelésért, melyet tőle kapott. A legnehezebb időkben is a Gondviselő szeretetét sugározta.

Teljesüljenek be az Írás szavai: „Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok” (Dán 12,3). *H. B. E.*

IGE-IDŐ

Kedves testvérek, itt az ideje az igének!

Új rovatunk minden hónapban a Szentírás egy-egy - soron következő - könyvének alapján ad elmélkedni, gondolkodni valót. Célja, hogy túllépjünk a Biblia régi nyelvezete okozta esetleges akadályokon, és felfedezzük: Isten szava ma is élő, hozzánk is szól, nekünk is üzen, és a saját életünkre vonatkozó útmutatást ad, ha odafigyelünk.

Mai igénk a következő: „Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?” (Ter 4, 9b). Ez a mondat Káin és Ábel történetébe ágyazottan olvasható a Teremtés könyvében.

Mi is szoktunk hasonlókat kérdezni: Mi közöm van hozzá, hol van (mit csinál, kivel barátkozik, stb.) a testvérem? Azt csinál, amit akar. Talán felelős vagyok érte?!

Ahogy Káin esetében a féltékenység, a harag és a bűntudat munkál a kérdés mélyén, a mi nemtörődőségünk mögött vajon nem egy régi sérelem, rosszakarat, irigység húzódik meg?

Tényleg: milyen a kapcsolatod a testvéreddel? Törödsz vele? A javát akarod? Érdeklődsz a dolgai iránt? Utána nyúlsz-e, ha nem tudsz róla, vagy ha úgy érzed, rossz úton halad? Szereted-e eléggé? És úgy szereted-e, hogy ő is érezze?!

És mi a helyzet a rokonokkal, a közelállókkal? Napi kapcsolatban vagy velük? Vagy csak hébe-hóba hívod fel őket, írsz nekik lapot, SMS-t? Vagy még ennyit sem teszel?

Krisztusban mindnyájan testvérek vagyunk. Ezért fontos, hogy ne csak a családban, a barátok között, hanem az Egyházban is figyeljünk egymásra. Megtesszük-e? Gondozzuk-e, segítjük-e egymást? Nem feltétlenül csak az idős és beteg embernek van szüksége erre. Tudod-e a misén melletted ülőről, hogy kicsoda, hogy hívják, hogyan él? Ha valakit régóta nem láttál, érdeklődsz-e felőle?

Mindnyájan botladozunk és olykor letévedünk a keskeny útról. Ha szükséges, barátilag figyelmezteted-e, jóindulattal megfedded-e testvéredet Krisztusban? Vagy inkább külső szemlélőként várod, hogy valaki más megtegye?

Kedves testvérek! Úgy vélem, elegendő gondolkodni valónk van a hónapra. Remélem, megtaláljuk saját válaszunkat a kérdésre:

„Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?”

Júlia Erika

Plébániai hittanórák a 2004/2005-ös tanévben

Óvodások és I. osztály: hétfő 5-6; Szent Erzsébet terem

II. – III. – kezdő IV. osztály: kedd 5-6; Szent Margit terem

IV. osztály (akik elsőáldozók lesznek): szerda 5-6; Szent Margit terem

V. – VI. – VII. osztály: szerda 5-6; Szent Erzsébet terem

VIII. osztály – I. gimnázium: szerda ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet terem

II. - III. gimnázium kedd ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet terem

IV. gimnázium és bérnalkozásra készülők:

szerda ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Ifjúsági: hétfő ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Felnőtt biblióra: hétfő ½ 7-½ 8, Szent Erzsébet terem

Útkereső: csütörtök ½ 7-½ 8; Szent Margit terem

Ifjú házások, szülők: péntek 8-tól Szent Erzsébet terem (kéthetenként)

Olvassuk együtt a Szentírást!

A Szentírás Isten üzenete, hitünk egyik igen fontos forrása. Látjuk, hogy az Egyház liturgiájában (a szentmisében, a zsolozsmában, egyéb liturgikus cselekményekben) mennyire központi helyet kap ez a szent szöveg. Isten a Szentírásban emberek által emberi módon beszélt. Ezek az emberek azonban két-, háromezer év távolságából szólnak, más kultúrából és más nyelven. Elismerem, nem mindig könnyű ez az olvasmány. Látjuk, hogy ugyanazt a szent szöveget milyen különbözőképpen értelmezik nem katolikus keresztény közösségek. Szükség van tehát arra, hogy a magyarázat összhangban legyen katolikus hitünkkel, úgy olvassuk és értjük a Szentírást, ahogy azt a világon mindenütt a katolikusok olvassák és értik.

Kedves Testvér!

Újlakon több mint egy évtizede lehetőség van arra, hogy együtt olvassuk és értsük Isten üzenetét, megbeszéljük azokat a kérdéseket, amelyeket Ti tesztek fel. Gyeritek, Isten szava mindenkit hív, mindenkire szól!

Balthazar Zsolt

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend: (szeptember 1-től)

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰

vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétköznapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰-18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰-19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰-10³⁰ és 18⁴⁵-19⁰⁰

Teadélelőtt: szept. 12-től minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10 órakor a Szent Margit teremben.

Szeptemberi program:

szept. 11. (kivételesen szombat 15³⁰): Kiscell – Múzeumlátogatás

szept. 14.: Nyári élménybeszámoló – programjavaslatok

szept. 21.: Szaszovszky József előadása Szent Cyprianusról

szept. 28.: Őszi séta a Normafa környékén

Szept. 12: *Mária Szent Neve*

Könyörgés az

Igentmondó Boldogasszonyhoz

Mária, édesanyánk, igennel megváltottad a világ sorsát. Te tudod, mit jelent kimondani és megtartani ezt az igent.

Taníts meg minket elfogadni mindenkor az Atya akaratát, mint ahogy azt Te tetted: alázattal, egyszerűen, tisztán.

Légy a mi közbenjárónk, hogy Isten terve általunk is valóra váljon.

Kérd Fiaidat, hogy példád nyomán kimondott igénk egész életünkben segítsen az Atya szándékát egyre tökéletesebben valóra váltani az egész világ üdvösségére. Amen.

Imádkozzuk ezt a szép könyörgést – ajánlja mindannyiunk figyelmébe Polgár Ferencné, aki az imát lapunknak beküldte.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné, dr. Koncsoné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András

Szeptemberi naptár

3. P. Nagy Szent Gergely
 5. V. Veni Sancte a 9 óras szentmisén
 7. K. Kassai vértanú
 8. Sze. Kisboldogasszony
 11. Szo. Látogatás a Kiscelli Múzeumban
 12. V. Mária Szent Neve
 14. K. Szent Kereszt felmagasztalása
 15. Sze. Fájdalmas Szűzanya
 16. Cs. Képviselőtestületi ülés este 1/2 8-kor
 21. K. Szent Máté apostol
 23. Cs. Szent Pió atya
 24. P. Szent Gellért püspök
 29. Sze. Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
 30. Cs. Szent Jeromos

Hírek, hirdetések

- Szeptember 16-án, csütörtökön este a szentmisét és szentségimádást követően fél nyolc órai kezdettel ülést tart egyházközségünk képviselőtestülete. Az érintetteket ezúton is hívjuk.
- A Szent Vince plébánia *Hírlevelének* szeptemberi számában olvasható Spányi András atya elköszönése és az új plébános, Müller György atya bemutatkozása. Ez utóbbi cikk fénymásolatban faliújságunkon olvasható.
- Augusztus 29-én az esti szentmise után szép egyházzenei hangverseny volt templomunkban. Két fiatal énekesnő, Tóth Orsika (szoprán) és Magyar Szilvia (alt) áriákat énekelt Dargay Marcell orgonakíséretével.
- Augusztus 30-án jó hangulatban, nagy létszámban, András atya társaságában tábortűzzel búcsúztatták a vakációt az újlaki napközi résztvevői és felmenők a hátsó plébániakertben.
- „Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz” címmel szorozat indul a városmajori templomban az esti 6 órai szentmisék keretében. Szeptember 3-án Udvardy György püspök atya az iskola, a család és a plébánia kapcsolatáról, október 1-jén Vértesaljai László jezsuita atya a család és a média helyes viszonyáról tart előadást.

Istenre figyeltünk

Augusztus utolsó hétvégén egy maroknyi lelkes újlaki fiatal (Mákok és mások) lelki gyakorlaton vett részt Aszódon, melynek témái a megtérés, az Istennel való személyes kapcsolat, a világ és az egyén viszonya, a gyógyulás és a keresztyén élet voltak. Egyszerre feltöltődve és elfáradva tértünk haza, elhatározásokkal és minden korábbinál erősebb bizalommal eltelve Isten iránt, aki kimondhatatlanul szeret minket.

M. G.

Mariazell, Celldömölk, Kiscell...

Bizonyára sok újlaki meglátogatta már a *Mariazell és Magyarország* c. időszakos kiállítást a Kiscelli Múzeumban. Lapunk hasábjain is felhívtuk már rá a figyelmet, sőt arról is beszámoltunk, hogy a máriacelli zarándoklaton részt vett újlakiak egy csoportja együtt járt a kiállításon. Aki még szívesen megnézi (újra), azt szeretettel hívjuk szeptember 11-ére vezetéssel egybekötött tárlatlátogatásra. (A kiállítás másnap végleg bezár.) A vezetést Farbaki Péter, a kiállítás rendezője és a múzeum igazgatója tartja. Kezdeté délután fél négy, időtartama mintegy két óra.

Kemény Gábor és Szaszovszky József

„Párkapcsolatok Napja”

címmel ifjúsági rendezvényt szervez a Budapest-Óbudai Református Egyházközség az együtt járás, szerelem, szexualitás, házasság témakörében, amely 2004. szeptember 18-án, szombaton 9-től 16-ig kerül megrendezésre az Új Udvar Bevásárlóközpontban, a Cinema City egyik mozitermében. A belépés ingyenes.

A rendezvényen elhangzó előadás a 14-25 év körüli fiatalokat leginkább foglalkoztató kérdésekre igyekszik választ találni. Hangsúlyt fektet az emberi kapcsolatok fejlődésének szükségességére és lehetőségére. Egy kapcsolat buktatóinak feltárása elősegítheti azt, hogy a fiatalok jobban értékeljék önmagukat, hogy merjenek önmaguk maradni egy kapcsolatban, és ne engedjék magukat sodortatni akár a társuk, akár egy közönség elvárásaitól.

Az előadó Varga Péter, aki hosszú évek óta tart ebben a témakörben előadásokat, és mondanivalóját Spielhözni címmel könyvben is összefoglalta.